

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v **právní věci žalobce: J.F., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 5.5.2016, č.j. KrÚ 34592/2016/ODSH/11,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím vydaným Magistrátem města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 11.2.2016, č. j. OSA/P-1382/15-D/78 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 19.9.2015 okolo 10:19 hodin v obci Lázně Bohdaneč na sil. I/36, ul. Šípkova (poblíž domu čp. 230 - směr obec Bukovka): 1. řídil vozidlo zn. Alfa Romeo, rz: XY, nedovolenou rychlostí, když mu byla naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +- 3km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 68km/h, čili dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku (tj. 50 km/h) překročil o 18 km/h; 2. na výzvu strážníka nepředložil ke kontrole řidičský průkaz; tedy jednáním, uvedeným pod bodem 1. porušil ust. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), jednáním uvedeným pod bodem 2. porušil ust. § 6 odst. 12 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž dle bodu 1. z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20km/h; dle bodu 2. z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 125 odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a dále mu byla v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle vyhlášky MV č. 231 /1996 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje přezkoumal k odvolání žalobce postupem podle § 89 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dál jen „správní řád“) uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodl tak, že:

I. Odvolání proti výrokové části 1.) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a výrokovou část 1.) napadeného rozhodnutí potvrdil;

II. Výrokovou část 2.) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil k novému projednání;

III. Výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se uložení sankce podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil tak, že uložil sankci pouze za spáchání přestupku uvedeného v rozhodnutí správního orgánu pod bodem 1, a to peněžitou pokutu ve výši 1500 Kč.

IV. Ve zbytku napadené rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst. 5) *in fine* správního řádu potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu o přezkum zákonnosti žalovaného rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobce v první řadě namítal v obecné rovině vady správního řízení, když má za to, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu se zákonem, judikaturou a ustálenou rozhodovací praxí správních orgánů. Dle žalobce není zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí správních orgánů vycházela, považuje je tak za nepřezkoumatelná.

V konkrétní rovině uplatnil žalobce následující žalobní námitky (označeny dle označení zvoleného v žalobě).

Podjatost a absence nestrannosti žalovaného.

Žalobce má za to, že žalovaný nerozhodoval nestranně, neboť byl zatížen podjatostí, což žalobce odůvodňuje tím, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 4 uvádí, že: „*obviněný ujížděl před hlídkou obecní policie*“, což žalobce odmítá. Dále poukazuje na text žalovaného rozhodnutí na str. 5, když přesto, že žalobce namítal, že měřeno bylo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení a že měřicí zařízení bylo kalibrováno v rozporu se zákonem, žalovaný opřel svoje rozhodnutí o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2008, ve věci sp. zn. 7 As 39/2007, ačkoliv tam uvedený právní názor o průkaznosti měření akcentuje předpoklad získání a provedení důkazního prostředku v souladu s právními předpisy. Konečně žalobce svůj závěr o porušení nestrannosti žalovaného opírá o zhodnocení žalovaného, že Městská policie Lázně Bohdaneč měla v rozhodné době pouze jedno měřicí zařízení (str. 6 žalovaného rozhodnutí), což dle žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, podle kterého k odmítnutí argumentace účastníka nestačí, pokud správní orgán pouze konstatuje její nesprávnost a neuvede, v čem nesprávnost spočívá.

Manipulace s fotografií.

Žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že nedošlo ke změně bezpečnostního kódu, jehož změna je předpokladem k úpravě fotografie jako výstupu z měřicího zařízení. Žalobce tvrdí, že k modifikaci kódu stačí libovolný grafický program. Namítá, že nedošlo k ověření zachování identity kódu „*Porovnáním bezpečnostního kódu podle čísla snímku ze struktury snímku (pomocí softwaru PL-View) a z paměti dokumentačního zařízení,*“ když tuto možnost připouští žalovaný (str. 5 žal. rozhodnutí). Žalobce má za to, že je v přímém rozporu s principem nestrannosti, když žalovaný předpokládá, že strážníci městské policie jednají v souladu se zákony, zatímco žalobce dle něj zákony porušuje.

Nekonzistentní přístup k informacím z návodu k použití měřicího zařízení.

Žalobce namítá, že žalovaný některé pasáže z návodu k obsluze měřicího zařízení zdůraznil, jiné ignoroval či relativizoval. Uvedený postup považuje žalobce rovněž za porušení zásady nestrannosti. Vytýká žalovanému, že chybně vyhodnotil ustanovení návodu o tom, že nemůže být vyfotografováno jiné vozidlo, než to, jehož rychlost je změřena (str. 6 žalovaného rozhodnutí), ačkoliv byla na fotografii zachycena dvě vozidla. Stejně tak namítá, že použitím měřicího zařízení bez stativu byl porušen návod k obsluze, což žalovaný považoval pouze za doporučení a dále namítal, že nebylo prokázáno neporušení plomby měřicího zařízení a dále nesprávný závěr o tom, že v případě přerušení měření by bylo měření vyhodnoceno jako neplatné.

Místní omezení pravomoci strážníků městské policie.

Žalobce uplatnil stěžejní námitku jeho žaloby, totiž že strážník městské policie není oprávněn provádět úkony mimo územní působnost obce, pro níž je městská policie zřízena, není-li taková pravomoc dána veřejnoprávní smlouvou mezi obcemi. Strážník městské policie v dané věci tak nebyl oprávněn k zastavení vozidla mimo katastrální území obce, nýbrž byl oprávněn toliko sepsat oznámení o přestupku a zaslat je příslušnému správnímu orgánu k vyřízení.

Identita řidiče zastaveného v rámci katastrálního území obce Chýšť a identita údajně změřeného řidiče.

S ohledem na žalobní tvrzení o nezákonném zastavení řidiče vozidla mimo územní pravomoc Městské policie Lázně Bohdaneč, se žalobce dovolává průměru otráveného ovoce z otráveného stromu a má za to, že věc je třeba posuzovat tak, že identita řidiče zastaveného vozidla není známa, neboť byla zjištěna v rozporu se zákonem, tudíž takový důkaz nelze ve správním řízení připustit. Žalobce tvrdí, že nikdy neodsouhlasil, že by řídil předmětné vozidlo a dále uvedl, že tato okolnost nebyla prokázána ani výpověďmi zasahujících strážníků městské policie. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že by se jednalo o týž osobu, která byla zastavena v rámci katastrálního území obce Chýst' a která v době změření vozidla vozidlo řídila. Za takový důkaz nepovažuje výpověď svědka strážníka P., který o totožnost osoby opřel o to, že měla na sobě tmavé triko. Tvrzení svědků, že nemohlo dojít k záměně, považuje za spekulaci a zdůrazňuje, že vozidlo neměli celou dobu na dohled, toto neuvedli. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010, v němž byl učiněn závěr o povinnosti správního orgánu vyvrátit tvrzení žalobce o vystřídání se osoby, která řídila v době spáchání přestupku. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č. j. 7 As 83/2010-63 (obdobně rozsudek NSS ze dne 24.5.2006, č.j. 2 As 46/2005-55), podle kterého se nelze na místo prokázání skutkového děje spokojit s jeho pravděpodobností.

Důvěryhodnost svědectví strážníků.

Žalobce uplatnil námitku proti důvěryhodnosti strážníků městské policie, když žalobce tvrdí jejich údajnou horlivost na místě samém, která měla spočívat v zastavení vozidla žalobce mimo území vymezené pravomoci. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 83/2010-63, když v odkazované věci vyplynula významná pochybnost o věrohodnosti svědků policistů právě z důvodů podrobného průběhu prováděné silniční kontroly.

Kalibrace radaru a proškolení strážníků městské policie.

Žalobce namítá, že měřicí zařízení bylo kalibrováno v rozporu s platnými právními předpisy, s čímž se dle něj žalovaný řádně nevypořádal, když k rozporu v uvedení čísla měřicího zařízení v osvědčení (potvrzení) o proškolení příslušného strážníka městské policie a v úředním záznamu a rovněž v protokolu o kalibraci toliko uvedl, že se jednalo pouze o nepřesnou zkratku (str. 9 žalovaného rozhodnutí). Žalobce uvedený rozpor označil za vážný a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. As 28/2010-56, který se vztahoval k odlišnému uvedení časového údaje spáchání přestupku v kopii záznamu z měřicího zařízení a ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Krajní nouze.

Žalobce pod touto žalobní námitkou, jakkoliv je označena jako „*krajní nouze*“ uvedl výhrady proti zhodnocení fotodokumentace jako výstupu z měření, když opakuje, že na fotografii jsou zachycena dvě vozidla. Uvádí, že tvrzení žalovaného (str. 12 žal. rozhodnutí), že na předmětné fotografii se v těsné blízkosti předjížděného vozidla žádné jiné vozidlo nevyskytovalo, je zjevně nepravdivé. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 22.6.2016, č.j. 1. ÚS 520/2016 vydaný v trestní věci, podle kterého musí být prokázáno, že skutek, který se stal, představuje hrozbu pro společnost jako celek.

Materiální aspekt.

Žalobce uplatnil v obecné rovině námitku absence materiálního aspektu přestupku, přičemž neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by v jeho případě měly naplnění

materiální stránky přestupku vylučovat. Naopak žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný měl nade vší pochybnost prokázat naplnění materiálního znaku přestupku, odmítá tezi žalovaného (str. 13 žal. rozhodnutí), že materiální znak je zpravidla u přestupku naplněn již naplněním formálních znaků skutkové podstaty konkrétního přestupku.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak uvedeno v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (s výjimkou zrušeného výroku a výše uložené sankce).

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po zjištění, že žaloba byla proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž o žalobě rozhodl po veřejném projednání věci.

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18.11.2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11.3.2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7.5.2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci

a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci s ohledem na podrobnost a přesvědčivost odůvodnění žalovaného rozhodnutí činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2.7.2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29.5.2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí tedy ztotožňuje se skutkovým zjištěním a s právním názorem žalovaného na danou věc a svoji právní argumentaci shrnuje následovně.

Na rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti).

Ze správního spisu a z rozhodnutí žalovaného byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné okolnosti.

Na základě oznámení a spisového materiálu Městské policie Lázně Bohdaneč č. j. 04658/15/MPLB-1909-1/DP (listy č. 1 – 11 spisu) správní orgán prvního stupně zahájil řízení o přestupku a předvolal žalobce jako obviněného k ústnímu jednání, nařazenému na den 8. 12. 2015. Z oznámení podezření přestupku vyplynulo, že žalobce se k přestupku odmítl vyjádřit, neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Z úředního záznamu Městské policie Lázně Bohdaneč ze dne 19.9.2015 vyplynulo, že po zjištění překročení rychlosti žalobcem v obci Lázně Bohdaneč, ul. Šípkova ve směru od centra, před přechodem pro chodce, po vstoupení strážníka P. do vozovky a po udělení pokynu k zasetí ke kraji vozovky, řidič změřeného vozidla zrychlil a pokračoval v jízdě po silnici I/36 na obec Bukovka. Před obcí Chýš' byl dostižen a bylo mu signalizací STOP na vozidle a následně rovněž opětovným pokynem uloženo vozidlo zastavit. Kontrolou řidiče byl identifikován žalobce, s nímž cestovali dva spolujezdcí. V úředním záznamu je výslovně uvedeno, že vozidlo řídil po celou dobu týž řidič, a to žalobce. Ve správním spise je založeno oznámení podezření ze spáchání přestupku - dokumentace, a to fotografie vozidla žalobce s jednoznačným umístěním záměrného kříže na vozidle žalobce s uvedením výrobního čísla měřiče 22, ověřovací list laserového měřiče ProLaser III PL-DOK I vyr. č. rychloměru 022/04 s dobou platnosti do 15.10.2015 a osvědčení (potvrzení) o proškolení strážníka M.J. k použití a obsluze uvedeného rychloměru ze dne 19.12.2005.

Dne 8.12.2015 proběhlo ústní jednání, kterého se žalobce zúčastnil a uvedl, že nesouhlasí s tím, co je mu kladeno za vinu. Žalobce navrhl výslech svědků zasahujících strážníků, čemuž správní orgán prvního stupně vyhověl. Žalobce dále obdržel kopii spisového materiálu (protokol o ústním jednání na listech č. 19 – 20 spisu). Následně správní orgán prvního stupně požádal Městskou policii Lázně Bohdaneč o doplnění oznámení o přestupku o videozáznam ze služebního vozidla zasahujících strážníků (list č. 23 spisu) a předvolal žalobce ke druhému ústnímu jednání na den 11.1.2016 a uvědomil žalobce o tom, že při ústním jednání budou vyslechnuti oba zasahující strážníci. Druhé ústní jednání proběhlo dne 11.1.2016, žalobce se jej aktivně účastnil a kladl otázky oběma svědkům, a to strážníku T.P.

(výpověď na listech č. 29 – 31 spisu) a strážníku M.J. (výpověď na listech č. 32 – 35 spisu), oba strážníci vyloučili, že by mohlo dojít k záměně řidiče s tím, že na to nebyl dostatek času. Svědek J. potvrdil, že ovládá obsluhu použitého laserového rychloměru, byl řádně proškolen. Dne 19.1.2016 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření žalobce, který namítal zejména možnost manipulace s fotografií z měřicího zařízení, nejistotu, kterému ze dvou vozidel na fotografii byla rychlost změřena, absenci manuálu k měřicí rychlosti ve spisovém materiálu, použití jiného měřicího zařízení, rozporuplnost a nepravdivost svědeckých výpovědí, neznámou totožnost řidiče výše uvedeného vozidla (listy č. 39 – 42 spisu). Správní orgán prvního stupně následně do spisu vložil manuál k měřicímu zařízení ProLaser III PL-DOK I (listy č. 43 – 56 spisu) a dvě mapy s informací, že měření bylo prováděno 50 m od dopravní značky konec obce (listy č. 57 – 58 spisu). Dne 26. 1. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně informaci od Městské policie Lázně Bohdaneč, že předmětný videozáznam nebyl archivován (list č. 59 spisu). Dne 27. 1. 2016 poučil správní orgán prvního stupně žalobce v souladu s ustanovením § 36 odst. 2 správního řádu, že byly shromážděny podklady k vydání rozhodnutí a obviněný má lhůtu 5 dnů ode dne doručení této písemnosti, aby se k podkladům vyjádřil. Dne 27. 1. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně doplněnou žádost obviněného o poskytnutí informací a rovněž i doplněné vyjádření obviněného (listy č. 62 – 67 spisu). Na základě provedeného dokazování následně správní orgán prvního stupně vydal dne 11.2.2016 rozhodnutí, kterým uznal žalobce jako obviněného vinným ze spáchání dvou přestupků, jak již uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 15. 2. 2016. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný odvolání, čtyři „*oznámení podezření ze spáchání přestupku – dokumentace*“ s pozměněnými údaji na fotografii a sdělení obcí Chýst' a Voleč, že nemají s obcí Lázně Bohdaneč uzavřenu veřejnoprávní smlouvu na výkon obecní policie (listy č. 88 – 101 spisu). O odvolání rozhodl následně dne 5.5.2016 žalovaný, přičemž vydané rozhodnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu.

K jednotlivým námitkám se krajský soud vyjadřuje následovně.

K námitce podjatosti a absence nestrannosti žalovaného je třeba uvést, že žalobce danou žalobní námitku odůvodňuje poukazem na ty pasáže odůvodnění žalovaného rozhodnutí, s nimiž nesouhlasí. Tato jeho tvrzení však nejsou pro svoji povahu způsobilá vyvolat pochybnosti o nestrannosti v rozhodování žalovaného správního orgánu. Žalobce totiž sporuje skutková zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně a převzatá žalovaným. To, že žalobce dle žalovaného ujížděl hlídce městské policie, je jeho závěrem o průběhu skutkového děje, stejně tak jako zjištění okolnosti, že městská policie disponovala pouze jedním rychloměrem, což bylo dostatečně prokázáno svědeckými výpověďmi obou zasahujících strážníků městské policie. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že se jednalo o pouhé neprokázané konstatování žalovaného, které by snad mělo vyvolat důvodné pochybnosti o jeho nestrannosti ve věci. Rovněž tak odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44 na danou věc nedopadá, neboť, jak právě uvedeno, se nejedná o pouhé konstatování o nesprávnosti žalobcem předestřené verze skutkového děje, nýbrž o učinění skutkového závěru, který je prokázán podanými svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků městské policie. Stejně tak žalobce napadá skutkový závěr žalovaného o zákonnosti měření, který je žalovaným podložen odkazy na důkazy, a to na záznam měření, protokol o kalibraci měřicího zařízení, osvědčení o proškolení měřicího zařízení obsluhujícího strážníka a svědecké výpovědi zasahujících strážníků. Žalobce neuvedl konkrétní okolnost, která by měla svědčit o tom, že jej správní orgán resp. oprávněná úřední osoba správního orgánu chtěla rozhodovací činností jakkoliv poškodit. Krajský soud proto

shrnuje, že námitky žalobce do skutkového a právního zhodnocení samy o sobě, bez přistoupení dalších významných okolností vypovídajících o vztahu oprávněné úřední osoby k účastníkovi řízení či k projednávané věci, nemohou vnést do věci důvodné pochybnosti o nepodjatosti správního orgánu resp. oprávněné úřední osoby. Nadto je třeba připomenout, že podle § 14 odst. 2 správního řádu má účastník řízení právo namítat podjatost oprávněné úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Účastníkovi řízení přitom podle § 15 odst. 4 správního řádu svědčí procesní právo být k žádosti vyrozuměn o oprávněné úřední osobě, jejíž oprávnění věc projednat a rozhodnout se zaznamenává ve správním spise. Jak již uvedeno, takové okolnosti o vztahu oprávněné úřední osoby k jeho osobě či k projednávané věci, žalobce neuplatnil, a to ani v průběhu správního řízení ani v žalobních tvrzeních. Pokud jde o tvrzené porušení nestrannosti v rozhodování správního orgánu z důvodů uplatněných žalobcem, pak samu okolnost, že správní orgán nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). S ohledem na uvedené je tato žalobní námitka nedůvodná.

K námitce manipulace s fotografií krajský soud předně uvádí, že žalobce neuvedl žádné indicie, které by o takové manipulaci měly svědčit. Rovněž tak neuvedl žádné konkrétní věrohodné okolnosti, které by měly svědčit o zaujatosti zasahujících strážníků městské policie. Za daného stavu věci tak je třeba vycházet z toho, že strážníci městské policie plnili svoje služební povinnosti. K takovému mimořádnému postupu, který požadoval žalobce (prokázání neporušení bezpečnostního kódu), nebyly dány žádné důvody a bylo by možno jej považovat za nadbytečný, neboť jak již uvedeno, správní orgán je podle § 3 správního řádu povinen zjišťovat skutkový stav věci v takovém rozsahu, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Krajský soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že se jedná o spekulativní, ničím nepodloženou obranu žalobce.

S uvedenou námitku souvisí námitka proti důvěryhodnosti strážníků městské policie, když žalobce tvrdí jejich údajnou horlivost na místě samém, kterou spatřuje v zastavení vozidla žalobce mimo území vymezené pravomoci. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 83/2010-63, podle kterého vyplynula významná pochybnost o věrohodnosti svědků v projednávané věci právě z důvodů průběhu silniční kontroly: *„Ze svědeckých výpovědí, zejména v těch částech, v nichž se shodují s tvrzeními stěžovatele, však vyplývá významná pochybnost, zda je lze považovat za nezaujaté svědky. Při kontrole stěžovatele v souvislosti s údajným telefonováním za jízdy totiž oba policisté projevili velmi neobvyklou horlivost a důkladnost, aniž by pro to vzhledem k okolnostem vyvstaly jakékoli zvláštní důvody. Stěžovatel i oba policisté shodně uvádějí, že stěžovatel byl podroben nejen kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, ale byl kontrolován technický stav vozidla a povinná výbava. Podle tvrzení stěžovatele, které svědci nepopřeli, a naopak nstržm. H. v podstatě potvrdil, byl kontrolován výstražný trojúhelník, klíč na kola, lékárnička, reflexní vesta, žárovky, ale i shoda pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stav dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla. Z obsahu správního spisu přitom není patrné, že při kontrole vyvstal důvod k podezření, že by některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňovaly předepsané náležitosti. Kontrolu provedenou policisty tedy nutno považovat za namátkovou, neopřenou o konkrétní podezření z porušení předpisů a přitom nanejvýš rozsáhlou a důkladnou. Zejména kontrolu rezervy spojenou s nutností ji odmontovat*

lze vzhledem k absenci podezření, že s rezervou není něco v pořádku, považovat za šikanu stěžovatele.“ Naopak závěr o předpokladu věrohodnosti policisty jako svědka, není-li dán konkrétní důvod pochybovat o jeho nestrannosti, Nejvyšší správní soud v odkazované věci aproboval a odkázal na předchozí závěry vyslovené v rozsudku ze dne 27.9.2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dostupného: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Žalobcem odkazovaný případ horlivosti policistů se skutkovými okolnostmi zcela diametrálně odlišuje od projednávané věci. Zatímco v judikovaném případě byl řidič vozidla podroben bez skutkových okolností, které by takový postup odůvodňovaly, velmi podrobné až šikanózní prohlídce výbavy jeho vozidla, v nyní posuzovaném případě následovala hlídka městské policie vozidlo žalobce, u kterého byla změřena rychlost vozidla přesahující nejvyšší dovolenou rychlost v obci před přechodem pro chodce, přičemž bylo plně v zájmu preventivní ochrany ostatních účastníků silničního provozu, aby strážníci městské policie vozidlo zastavili a řidiče podrobili standardní silniční kontrole. Tedy jejich úkony ve věci byly opodstatněné překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobce dále odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 22.6.2016, č.j. 1. ÚS 520/16, podle kterého *„obecné soudy nemohou rezignovat na posouzení věrohodnosti výpovědi svědka, byť jej obžaloba z nějakého důvodu privileguje.*“ V odkazované věci se jednalo o výpověď policistů a revizora s tím, že v případě potvrzení verze stěžovatele by nastoupily negativní důsledky pro dotčené policisty včetně jejich postihu v rovině občanskoprávní, disciplinární či trestní, jak uvedl Ústavní soud. Tento nálezný Ústavního soudu je v souladu se shora uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu o předpokladu věrohodnosti policisty či strážníka městské policie jako svědka. V dané věci tak dle názoru krajského soudu není dán žádný skutkový důvod, z něž by bylo možno dovozovat negativní či pozitivní vztah zasahujících strážníků k věci, jejich úkony byly odůvodněny objektivní realitou. Při hodnocení výpovědi svědků nelze opomenout, že tito podali výpověď po řádném poučení o povinnosti svědka vypovídat pravdu a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi podle § 55 odst. 1, 5 správního řádu. Ve vztahu k jejich svědeckým výpovědím lze proto plně aplikovat závěr Nejvyššího správního soudu o věrohodnosti svědků policistů či strážníků, žádné konkrétní ani obecné důvody, pro které by měl zdejší soud pochybovat o nestrannosti a nezávislosti strážníků žalobce neuvedl, tedy je třeba vycházet z toho, že služební povinnost vykonávali tak, aby při zásahu nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem nebo služebním úkonem, jak se uvádí v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114.

K námitce nekonzistentního přístupu žalovaného k informacím z návodu k obsluze měřicího zařízení lze uvést, že žalobce namítá nestranný postup, přičemž obsahově jeho dílčí námitky směřují proti vyhodnocení průběhu měření správním orgánem. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že průběh skutkového děje, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, bylo jednoznačně prokázáno výstupem z měřicího zařízení (fotodokumentace), přičemž dodržení postupu v souladu s návodem k obsluze bylo prokázáno svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků městské policie, které krajský soud považuje za věrohodné. Na pořizené fotografii z měření je zcela zřetelné umístění záměrného kříže na vozidle zn. Alfa Romeo, rz: XY, tedy na vozidle žalobce, přičemž na fotografii je uvedena rychlost vozidla 71 km/h při limitu rychlosti 50 km/h. Dle bodu 9 návodu k obsluze (Důležité upozornění)

výrobce navíc uvádí, že: „*Laserový měřič rychlosti PROLASSER III. Ve verzi TC je vybaven vylepšenou automatickou logikou kontroly správnosti měření (verifikace platnosti měření). Algoritmus kontroly rychlosti zcela vylučuje pořízení fotografie jiného vozidla, než které bylo skutečně pořízeno.*“ Tím je pochopitelně nutno rozumět, že záměrný kříž je umístěn právě a pouze na tom vozidle, které je skutečně měřeno. Dále z uvedeného vyplývá, že se jedná o laserový měřič, který měří rychlost vozidel pomocí odraženého laserového paprsku, je vybaven pokročilou funkcí verifikace měření, tedy dojde-li k takovému porušení návodu k obsluze, které by mohlo mít vliv na výsledek měření, výsledek měření nebude zobrazen – měření bude označeno jako neplatné (uvedeno např. u bodu 9 návodu). Krajský soud přitom zdůrazňuje, že s ohledem na použití laserového rychloměru a s ohledem na pořízenou fotografii s jednoznačně umístěným záměrným křížem na vozidle žalobce a rovněž s ohledem na proškolení obsluhujícího strážníka a na ověření kalibrace použitého laserového rychloměru, když žalobce uvádí pouze nepodložené námitky hypotetické povahy, není průkaznost použitých důkazních prostředků, které jednoznačně prokazují překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci řidičem uvedeného vozidla, takovými žalobními tvrzeními prolomena. Krajský soud ve vztahu k uvedeným podkladům v dané věci odkazuje na obdobný závěr ve věci použitého téhož laserového rychloměru, a to na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2014, č.j. 3 As 128/2013 – 36: „*V další části kasační stížnosti jsou rozporovány postupy při samotném měření rychlosti a použítá měřicí technika. Nejvyšší správní soud zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního laserového rychloměru ProLaser III PL-DOK I, jehož funkčnost byla ověřena Českým metrologickým institutem (s platností do 3. 1. 2012). Rychlost stěžovatele byla změřena strážníkem, který byl k měření rychlosti tímto přístrojem řádně proškolen. Proti těmto skutečnostem stojí nepodložené a hypotetické tvrzení stěžovatele, že během měření mohlo dojít k odrazu laserového paprsku od projíždějícího vozidla, čímž došlo k chybě během měření. Stěžovatel se přitom odvolává na blíže nespecifikované závěry metrologického ústavu, které mají být dostupné v tisku. Srovná-li Nejvyšší správní soud nepodložené tvrzení stěžovatele s doklady, které o měření předložily správní orgány, nemůže dospět k jinému závěru, než že způsob měření a použitá technika nevzbuzuje žádné pochybnosti.*“

Za daného stavu věci, kdy soulad průběhu měření s návodem k obsluze byl prokázán výpověďmi nestranných strážníků městské policie, nemá krajský soud žádný rozumný důvod pochybovat o řádnosti provedeného měření, a tudíž ani o použitelnosti tohoto klíčového důkazu ve věci. Pokud jde o použití stativu pro měřicí zařízení, lze přisvědčit žalovanému, že se jedná o doporučení výrobce, když toto může mít vliv na kvalitu fotografie, která je v dané věci plně dostačující, nikoliv na řádnost měření. Pokud by totiž došlo k porušení návodu k obsluze majícího vliv na průběh a výsledek měření, pak by došlo k jeho anulaci, jak vyplývá z funkce verifikace měření, přičemž v podrobnostech odkazuje krajský soud na precizní odůvodnění žalovaného (str. 5, 6 žal. rozhodnutí).

K námitce překročení místní pravomoci strážníky městské policie lze přisvědčit názoru žalobce, že pravomoc strážníků městské policie je zásadně omezena katastrálním územím příslušné obce a případně uzavřenou veřejnoprávní smlouvou mezi obcemi. V dané věci však nelze odhlédnout od toho, že strážníci vykonávali svoji pravomoc, prováděli měření rychlosti vozidla, v rámci katastrálního území obce, v úseku vymezeném Policií ČR, což žalobce nespornuje, avšak s ohledem na to, že nebylo reálné provést silniční kontrolu řidiče vozidla, (řidič vozidla nezastavil) jehož rychlost byla změřena a bylo zjištěno překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tento úkon v zájmu bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu (nebezpečí podnapilého stavu řidiče vozidla či stavu pod vlivem jiné návykové látky) dokončili tím, že následovali vozidlo žalobce a v katastrálním území obce

Chýšť provedli silniční kontrolu. Dle krajského soudu je třeba zvážit tu okolnost, že opačným výkladem pravomoci městské policie by byl dán návod těm řidičům, kteří by z místa spáchání přestupku ujeli mimo územní pravomoc městské policie a tím se vyhnuli postihu za spáchaný přestupek (následoval by případně postih provozovatele vozidla za správní delikt). Takový výklad, který by rovněž znamenal rezignaci na zajištění bezpečnosti silničního provozu je nutno pro jeho absurdní důsledky odmítnout (*argumentum ad absurdum*). Nadto je městská policie podle § 79 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o provozu na pozemních komunikacích oprávněna zastavovat vozidla, jestliže řidič nebo přepravovaná osoba je podezřelý ze spáchání přestupku týkajícího se bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud se ztotožňuje s posouzením této právní otázky s žalovaným, jak jej předestřel v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 7, 8 žal. rozhodnutí).

K námitce neprokázání identity řidiče zastaveného v rámci katastrálního území obce Chýšť a identity údajně změřeného řidiče, krajský soud uvádí, že vyhodnocení této žalobní námítky navazuje na vyhodnocení žalobní námítky o překročení místní pravomoci strážníků městské policie, tedy tato námitka není důvodná. Jelikož strážníci městské policie byli oprávněni dokončit úkony potřebné ke zjištění řidiče vozidla, které překročilo nejvyšší dovolenou rychlost, pak byly ve správním řízení správně použity i podklady zjištěné při provedení silniční kontroly zastaveného řidiče. Pokud se žalobce domnívá, že postačí poukázat na to, že mohlo dojít k výměně řidiče, aniž by nabídl alespoň pravděpodobnou skutkovou verzi takového průběhu skutkového děje, pak se mýlí. Žalobce takové tvrzení vůbec neuplatnil na místě samém, což by bylo možné očekávat. Krajský soud tak tuto námitku žalobce hodnotí jako ryze účelovou a zcela nevěrohodnou. Nejedná se o případ, kdy by žalobce předestřel konkrétní okolnosti o tom, jak k výměně řidiče v době mezi změřením rychlosti a zastavením hlídkou městské policie došlo. Nejde proto o případ, na který by bylo možno aplikovat žalobcem citovanou judikaturu, neboť z průběhu správního řízení ani z obecné žalobní námítky nevyplynulo, že by zde byla ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání dopustila jiná osoba. Výpověď svědků považuje krajský soud za věrohodnou, není proto důvodu se od takového hodnocení odchylovat ani ve vztahu k identifikaci osoby přestupce (jednalo se o svědecké výpovědi věrohodných svědků podané po řádném poučení podle § 55 odst. 1,5 správního řádu).

K námitce kalibrace v rozporu s platnou právní úpravou lze uvést, že ačkoliv žalobce namítá rozpor kalibrace použitého měřicího zařízení v rozporu s platnou právní úpravou, je z dalšího souvisejícího textu žaloby zjevné, že ve skutečnosti namítá rozpor mezi číselným označením použitého měřicího zařízení v úředním záznamu městské policie a v osvědčení (potvrzení) policisty o jeho proškolení k obsluze měřicího zařízení a též v protokolu o kalibraci měřicího zařízení, nikoliv nezákonný průběh či výsledek kalibrace použitého rychloměru. Tedy žalobce v podstatě namítá, že při měření bylo použito dle označení v úředním záznamu jiné měřicí zařízení než to, které je specifikováno v protokolu o kalibraci a v osvědčení o proškolení. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce má pravdu potud, že v úředním záznamu je uveden název měřicího zařízení „ProLaser PL-DOK III“, zatímco v protokolu o kalibraci a v osvědčení o proškolení strážníka městské policie je uvedeno označení měřicího zařízení „ProLaser III PL-DOK I,“ přičemž jak již uvedeno shora, číselné označení v textu pod fotografií z měření je zkráceno na č. 22 (plné číselné označení je uvedeno v protokolu o kalibraci). Žalovaný k námitce žalobce jako odvolatele uvedl (str. 9 žal. rozhodnutí), že se jednalo pouze o nepřesnou zkratku, což však dále podložil výpovědi obou strážníků městské policie, na základě které je shodnost použitého rychloměru s rychloměrem, k němuž byl obsluhující strážník městské policie proškolen a

k němuž je ve správním spise obsažen protokol o kalibraci, jednoznačně prokázána, když ani jiný rychloměr neměla v rozhodné době dotčená městská policie k dispozici. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. As 28/2010-56 je třeba uvést, že tento odkaz je nepřipadný, neboť jak sám žalobce připustil, v odkazovaném případě se jednalo o rozpor v uvedení času spáchání přestupku v kopii záznamu z měřicího zařízení a ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jestliže Nejvyšší správní soud označil náležité určení časového údaje spáchání přestupku za klíčové, pak tímto reflektoval nutnost řádného ukotvení časového vymezení skutku z důvodu záruky jeho nezaměnitelnosti a dodržení zásady *ne bis in idem* (ne dvakrát v téže věci). O takový případ se však v dané věci nejednalo. Tato žalobní námitka proto není z pohledu zákonnosti žalovaného rozhodnutí důvodná, neboť o tom, že byl použit právě ten rychloměr, k němuž byl strážník městské policie řádně proškolen a k němuž se vztahuje protokol o kalibraci, nelze mít dle provedeného dokazování (uvedené listiny a podané svědecké výpovědi strážníků městské policie) důvodné pochybnosti.

Krajský soud se plně ztotožňuje s posouzením otázky naplnění materiálního znaku přestupku v dané věci žalovaným. Jak již uvedeno, žalobce neuplatnil žádná konkrétní tvrzení, která by mohla svědčit o tom, že materiální znak nebyl v jeho případě, kdy se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tedy o ohrožující protiprávní jednání, naplněn. Takové zhodnocení by přicházelo v úvahu, pokud by na straně žalobce byly konkrétní okolnosti snižující nebezpečnost tohoto typu protiprávního jednání pro společnost /obdobně např. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-45: „*Samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se k hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr, o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly.*“/. Nebezpečnost daného protiprávního jednání pro společnost spočívá již v samotném v ohrožení, nikoliv až v porušení, zájmu chráněného zákonem, kterým je zde zájem na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kdy jsou překročením nejvyšší dovolené rychlosti ohroženi ostatní účastníci silničního provozu. Teze žalovaného, že již naplněním skutkové podstaty přestupku je zpravidla dána jeho materiální stránka odpovídá rozhodovací praxi správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 106/2011). V dané věci přitom nelze souhlasit s žalobcem, že překročení rychlosti samo o sobě nelze hodnotit jako nebezpečné, jedná se totiž o postih za ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v obci v blízkosti přechodu pro chodce, nikoliv až za narušení, tedy nikoliv za přímý zásah do bezpečnosti a plynulosti silničního provozu s jednoznačnými hmatatelnými následky.

Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008- 45, podle kterého nelze o míře společenské nebezpečnosti vyvozovat žádné paušální závěry, se týkal zcela jiné argumentace, jak uvedeno shora, a to argumentace, která naopak dovozovala, že společenská nebezpečnost nebyla dána. Právě v tomto ohledu je třeba činit velmi obezřetné závěry, neboť, jak bylo uvedeno, společenská nebezpečnost je dána u přestupků zpravidla již právě naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku.

K námitkám uplatněným pod označením „krajní nouze“ je třeba uvést, že záměrný kříž je umístěn pouze na měřeném vozidle žalobce, nezasahuje jiné vozidlo, které by se nacházelo v jeho těsné blízkosti. To, že jsou na fotografii vozidla dvě, je zjevné, avšak právě s ohledem na jednoznačné umístění záměrného kříže na vozidle žalobce to nemůže mít na posouzení platnosti měření a použitelnosti fotografie jako stěžejního důkazu o měření vliv. Pokud jde o rozsah prokázané jednání, má krajský soud za to, že skutkový stav byl nade vší rozumnou pochybnost prokázán, tj. že děj se odehrál právě tak, jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (vyjma zrušeného výroku). Pro úplnost je vhodné doplnit, že konkrétní námitky, které by opodstatňovaly posouzení jednání žalobce jako jednání v krajní nouzi, tedy okolnosti vylučující protiprávnost jednání, žalobce v žalobě neuplatnil.

Závěr a náklady řízení:

Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014, čj. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č.3014/2014Sb. NSS) „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí byl úřední záznam o podezření z přestupku, fotodokumentace zahrnující fotografický záznam o měření rychlosti k tomu kalibrovaným přístrojem, ověřovací list pro toto měřicí zařízení, osvědčení o proškolení příslušného strážníka městské policie, který prováděl měření, návod k obsluze měřicího zařízení a výpovědi strážníků městské policie, přičemž žalobce na místě samém neuvedl žádné okolnosti, které by vyvracely uvedený prokázaný průběh skutkového děje. Tyto důkazní prostředky jsou zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, 3As 9/2013-35 – ve vztahu k překročení nejvyšší dovolené rychlosti; veškeré rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. května 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová